

Tid, men lad os nu sige den sidste Maa- neds Tid — kun har været og kun kan blive til Gavn for Højre.

Fogtmann: Nu lader det jo til, at vi skulle til at gøre lidt yderligere op ind- byrdes, og det har jeg ikke noget imod, men saa maa vi for et Øjeblik suspendere Partidisciplinen, for naar vi skulle til at referere Partimøder, gaar det ikke an at tage en lille løsreven Stump, saa maa vi have lidt mere med, for at det, der med- deles, kan ses i sin fulde Sammenhæng og Belysning. Først da kommer Sandheden til sin Ret. Det glæder mig for Resten at komme ind paa dette, for det ærede Medlem for Løvel har i de sidste Dage, siden han begyndte at træde op som Hov- mester, flere Gange slaaet paa, at vi i vor Stilling til Forsvarsvæsenet egentlig ikke havde rigtig rent Brød i Posen. Og jeg har bestandig tænkt: Hvad er det dog for noget, det ærede Medlem sigter til, have vi sagt eller gjort noget, som kunde be- brejdes os? Nu refererer altsaa det ærede Medlem — men han refererer ikke korrekt, maaske han ikke har forstaaet det rigtigt — min Stilling i Partimøderne. Jeg har ikke noget imod at publicere, hvorledes hele dette Forhold hænger sammen. Min Stilling er saa vel kendt ogsaa udadtil, at det ærede Medlem gerne maa sige, at jeg har haft en vag og valen Stilling til For- svarsvæsenet, og at jeg er meget usikker i mine Betragtninger om Københavns Be- fæstning, alt saadant noget kan han gerne sige, han faar blot ingen til at tro det. Men naar han nu referer en vis Episode i et Partimøde, maa jeg i hvert Fald kor- rigere Referatet, for saa vidt det angaar mig.

Det er nu nogle Aar siden, og der er sket meget siden da, jeg har hørt og sagt grumme meget i den Tid, saa nøjagtigt er det umuligt at fastholde i Enkelthederne, hvad der er sket. Min Stilling staar mig imidlertid klar. Hvad det for mig drejede sig om i disse Møder, var at hævde den Opfattelse, som den Gang var Mindretal- lets Opfattelse, altsaa ikke Flertallets indenfor Venstre, at naar vi nu gik til dette Kommissionsarbejde, var det bedre, at vi fra Venstres Side sagde ren Besked, sagde rent ud, hvad det var, vi vilde, nem- lig for det første, at naar vi nu nedsatte denne Kommission, var det, fordi vi ikke længere som Regeringsparti godt kunde blive ved at indtage en negativ Stilling i Forsvarssagen. Det kunde lade sig gøre, saa længe vi vare Opposition. Da kunde

vi sige: De og de Ting synes vi ikke om, vi maa have en Ordning, som udelukker dem. Men som Regeringsparti havde vi den Pligt at sige, hvad vi da vilde sætte i Stedet, lægge det frem til offentlig Be- handling og endelig Vedtagelse. Derfor kunde det ogsaa for min Betragtning om, hvad der i Realiteten burde ske paa For- svarsvæsenets Omraade, være ret naturligt at nedsætte en saadan Kommission. Ikke for at overbevise hinanden om de Grund- sætninger, hvorom Højre og Venstre vare uenige — det har aldrig været min Opfat- telse af Forsvarskommissionens Opgave. Jeg mente, at baade Højre og Venstre havde søgt al den Vejledning og Oplys- ning, som den Sag krævede, og som var til at tilvejebringe, og at de hver for sig havde dannet sig en Overbevisning, som var fuldt moden og færdig, og som fra det danske Folks Side havde faaet Tilslutning i det Forhold, hvori Højre og Venstre vare repræsenterede i dette Folkets Ting. Det var min Betragtning, at vi havde vor Stil- ling færdig, særlig til de to Hovedspørgs- maal: Nedsættelse af Militærdgifterne og Nedlæggelse af Københavns Befæstning som Led i det danske Forsvarsvæsen. Jeg øn- skede, at man straks skulde sige rent og skært overfor Offentligheden: Vi gaa ind i en Kommission for at søge at tilveje- bringe et positivt Program, et positivt Ud- tryk for vore Tanker om Forsvarsvæsenet, og disse Tanker ere paa Forhaand, at kun en saadan Ordning kan Venstre tilraade, som bringer Nedsættelse af Militærudgif- terne og udelukker Københavns Befæstning.

Enhver vil dog indrømme, at det er muligt at opstille en Forsvarsordning ud fra disse to Forudsætninger. Man kan sige, at den ikke tilfredsstiller, at man ikke synes om den. Højre vilde ikke synes om den. At en stor Del af Venstre nu heller ikke synes derom, kan jeg ikke gøre ved. Jeg gik den Gang ud fra den Forudsæt- ning, at hele Venstre var enigt om, at der kunde skabes en Forsvarsordning, der fyl- destgjorde begge disse to Hovedhensyn. Jeg kan ikke indrømme, at dette, at ud- tale sig saadan paa Forhaand, var det samme som at afskære Forhandling. Jeg synes tværtimod, det modsatte maa være Tilfældet. Havde man sagt det, havde vi efter min Mening nu været færdige med Forsvarskommissionen og havde haft en Indstilling, som Tinget nu kunde have taget Stilling til, thi da var man begyndt med at udforme en Ordning, der i sin Udførelse indeholdt Mulighed for disse to Syns- punkters Gennemførelse. Man kunde sige,